

Saara Turunens "bilder från hemlandet", som underrubriken till föreställningen lyder, är en känslomässig bomb, också om den aldrig bryser på scenen. Urladdningen sker inombrords hos åskådaren.

Sämningen som jäser under ytorna i grisskärt och gulnad furu på Operateaterns scen, är närmast diabolsk.

Koreografer med tid som tema

Teaterhögskolans koreografarbeten

Ajan taju. Koreografi: Leila Kourkia. Teaterhögskolan 19.2.

Apartment. Arbetsgrupp: Antti Ahokoiu, Ada Halonen, Linda Martikainen, Annina Nevan-taus, Jani Orbinski. Teaterhögskolan med omnejd 20.2.

Tove Duppsjöback ser två modiga slutarbeten som vidgar dansbegreppet.

Teaterhögskolans konstnärliga slutarbeten inom danskonsten brukar oftast bjuda på rätt så unika upplevelser. Det tycks vara fritt fram för modiga koncept, ofta rör man sig långt ifrån vad som många ser att en dansföreställning kunde vara.

Ajan taju är Leila Kourkias slutarbete som koreograf, en genomtänkt, elegant och mogen helhet. Föreställningen tänjde ut både rörelse och röst på ett sätt som verkligen fick åskådarens tidsuppfattning att rubbas för en stund. Största delen av rösterna var långsamma, suggestiva och lite drömmande, men helheten mädde bra av de lite snabbare sek-

Föreställningen *Tavallisuuuden aave* har hämtat inspiration från den spanske regissören Luis Buñuels nästista film, *Frihetens fantom*, där det i Frankrike högst laddade begreppet frihet, granskas genom drömska, fragmentariska scener.

Saara Turunen synar i sin tur ett fenomen som hon upplever som typiskt för det finländska samhället,

venserna och en dos humor.

Av de tre som stod på scenen har Anne Naukkarinen och Laura Pietiläinen dansbakgrund. Pietiläinen har också studerat klassisk sång. Trion kompletterades av karismatiska Visa Kohva, operastuderande vid Sibelius-Akademien. Genom att använda alla tre både röstligt och fysiskt suddade Kourkia samtidigt utgränsarna mellan traditionella yrkesgrupper som dansare och sångare. Att ljud- och sångvärlden byggde på en till oigenkännlighet utdragen sång var en toppen clou, som gick upp för åskådaren så småningom.

En besökare i taget

Ett ännu mer unikt koncept var projektet *Apartment*, genomfört av en arbetsgrupp bestående av studerande från Teaterhögskolan och Aalto-universitetet, med kompetens inom såväl dans, film, scenografi, ljud och ljus.

För Teaterhögskolans Linda Martikainen och Aaltos Annina Nevan-taus handlar det om deras konstnärliga slutarbete. Att det rör sig om en upplevelse för en person åt gången gjorde förstås det hela spännande. Vart är jag på väg? Vad kommer att hända? Vem kommer jag att möta? Taktrar någon mig utan att jag vet om det?

Temat kretsar kring förhållandet mellan människan och omgivning. Hur påverkar utrymme, arkitek-

Gång på gång promenerar en grupp män med pottfrisyrer och beigerfärgade trenchcoats in på scenen. De hissar upp kalsonger i flaggstängen och armarna i raka Hitlerhälsningar. Figureerna för tankarna till en av de sista scenerna i Bertoluccis *Fascisten*, där agenter i beige kappor jagar sitt kvinnliga offer genom tallskogen.

manar henne att slappna av och odla lite humor.

Fåglar, som utgör ett slags ledmotiv förställningen igenom, anknyter också till temat. Här finns von Wrightska fjädrutppar som soldater i det nationella identitetsprojektets tjänst, men också gramna, exotiska arter som väcker spavarnas avund och avsky.

RÖRELSE OCH RÖST. Leila Kourkia kombinerar i sin koreografi Ajan taju sång med rörelse, bägge uttänjda till oigenkännlighet. FOTO: SANNA SIRÄ

Tavallisuuuden aave klustrar inte

på det politiska temat, utan väver in det bland de mer personliga trådarna i föreställningens foder. Saara Turunens förnådde uttryck, hennes öga för det fulsnugga och sjaskiga i tillvaron, är alldeles enastående.

ISABELLA ROTHBERG

isabella.rothberg@hbl.fi

tur, sociala normer och marknads-krafter vårt betedande och våra iakttagelser? Sämningen och överraskningen är väsentliga element, så utan att avslöja alltför mycket kan jag konstatera att det rör sig om ett ytterst lyckat och stiligt genomfört experiment som kombinerar performance och installation.

Mycket av upplevelsen hänger naturligtvis på en själv, hurdana tankar man fångas av. Självt fortsätter jag att fundera kring begreppet tid. Arbetsgruppen äger min tid under nästan en och en halv timme. Samtidigt är det befriande att verkligen koncentreras sig på något, utan möjlighet att zappa mellan kanalerna. Tankarna går också till hur hårfn skillnaden mellan frihet och kontroll är, stundvis känner jag mig fri samtidigt som arbetsgruppen faktiskt kontrollerar mig under den tid upplevelsen pågår.

Eftersmaken är definitivt positiv, det blir en annorlunda upplevelse. Att göra ett slutarbete i det här formatet känns som ett modigt beslut, och jag hoppas konceptet kan leva vidare i någon form. I det här skedet blir det ju inte så många som hinna uppleva det, men det skulle sitta fint till exempel i ett Zodiaksammanhang.

TOVE DUPPSJÖBACKA

kultur@ksfmedia.fi